



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. E.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2024, č. j. OAM-1223/ZA-ZA11-K18-R2-2023, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce přicestoval do České republiky na podzim roku 2022, kamionem z Istanbulu. Je turecké státní příslušnosti. Kurd. Vyznává islám. Volí stranu HDP, ale politicky se neangažuje. Je zdravý, svobodný, bezdětný.
3. První žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 20. 11. 2022. Důvodem byla tvrzená diskriminace Kurdů v zemi původu: ve škole měl problém se spolužáky a následně vykonával jen podřadné práce. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 2. 2023 žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z jejích forem. Proti jeho rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 36 Az 2/2023-45, zamítl (v napadeném rozhodnutí je nesprávně označen Krajský soud v Brně).
4. Žalobce dne 5. 9. 2023 zopakoval svou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
5. Dne 13. 9. 2023 poskytl údaje ke své žádosti. Výslovně sdělil, že důvody jeho žádosti jsou totožné s těmi, které již uváděl při minulé žádosti. Jedná se o rasismus: patří ke kurdské menšině, a má tak problém začlenit se do turecké společnosti, čelí neustálému ponižování a odstrkování. Nově sdělil, že má v České republice přítelkyni, českou občanku, s níž plánuje sňatek.
6. Žalovaný si opatřil zprávu o zemi původu: Informaci OAMP ze dne 4. 8. 2023, Bezpečností a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občasných svobod a lidských práv, zohledňující stav v Turecku k srpnu 2023 (dále v textu pro zjednodušení „Informace z 4. 8. 2023“).
7. Žalovaný prvně rozhodl o opakované žádosti žalobce dne 18. 9. 2023. Vyhodnotil ji jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13. 6. 2024, č.j. 33 Az 16/2023-18, toto rozhodnutí zrušil pro vady řízení. Žalovanému vyčetl, že porušil procesní právo žalobce na seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.
8. Po rušícím rozhodnutí žalovaný zajistil Informaci MZV ČR ze dne 16. 1. 2024: Turečtí občasně kurdského původu (dále jen „Informace z 16. 1. 2024“) a vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí přípisem ze dne 18. 7. 2024. Žalobce nahlédl do spisového materiálu dne 5. 8. 2024, pořídil si z něj kopie. Právní zástupkyně žalobce této možnosti nevyužila.
9. Žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu napadeným rozhodnutím dne 13. 8. 2024. Uvedl, že žalobce shodně s předchozím správním řízením o

udělení mezinárodní ochrany odmítá svůj návrat do Turecka z důvodu tvrzeného rasismu panujícího v turecké většinové společnosti vůči občanům kurdské národnosti a s tím souvisejícího problému začlenit se do turecké společnosti. Žalovaný usoudil, že nové skutečnosti udávané žalobcem (přítomnost partnerky na území České republiky) nenaplňují definici pro nové posouzení žádosti. Situaci je na místě řešit prostřednictvím institutů zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Nové skutečnosti uváděné žalobcem se netýkají změny situace v zemi původu či žalobcem prezentovaných důvodů odchodu z jeho vlasti. Žalovaný uzavřel, že v Turecku nedošlo od doby, kdy byla žádost žalobce meritorně posouzena, k žádné změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z informací o zemi původu zároveň nevyplývá, že by od posledního meritorního posouzení žádosti žalobce došlo v Turecku k takové změně situace, která by sama o sobě mohla představovat novou skutečnost. Žalovaný neshledal důvod pro opakované posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žádost žalobce je proto nepřijatelná, což je důvod pro zastavení řízení.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí brojí včasnou žalobou.
11. Sděluje, že ve své žádosti zopakoval tytéž důvody jako při prvním podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dále poukazuje na to, že v České republice má přítelkyni, s níž plánuje sňatek.
12. Žalovanému vyčítá, že v napadeném rozhodnutí zmiňuje pouze Informaci ze dne 4. 8. 2023 (patrně chybou v psaní ji označuje datem 4. 8. 2024 – *poznámka soudu*) ohledně bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, byť do spisu založil i Informaci ze dne 16. 1. 2024 týkající se tureckých občanů kurdského původu. V napadeném rozhodnutí dle žalobce absentují úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení Informace ze dne 4. 8. 2023; Informaci ze dne 16. 1. 2024 pak žalovaný opomíjí zcela. Neuvádí ani, zda ji učinil podkladem pro vydání rozhodnutí či nikoli. Žalobce dále poukazuje na to, že z Informace ze dne 16. 1. 2024 plyne, že může docházet v Turecku na trhu práce v soukromém sektoru k diskriminaci Kurdů. Žalovaný neuvádí, jak tyto informace aplikoval na případ žalobce.
13. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaný nevyjmenoval jako podklad svého rozhodnutí veškeré informace o zemi původu, které shromáždil a které jsou obsahem spisu, a také proto, že z napadeného rozhodnutí neplynou žádné úvahy, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení shromážděných podkladů. Žalobce tak považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.
14. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné a navrhuje žalobu zamítnout. Jeho rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné, vychází z dostatečných a řádných podkladů.

16. Žalovaný zvážil přípustnost opakované žádosti a zjistil, že se neobjevily nové skutečnosti relevantní z pohledu zákona o azylu. Žalobce uvedl, že důvody, které jej vedou k podání této žádosti o mezinárodní ochranu, jsou totožné s těmi, které již uváděl při své předešlé žádosti. Jedinou změnou je, že má v České republice přítelkyni. Žalovaný je přesvědčen, že společné soužití rodiny nepatří mezi taxativně vyjmenované azylové důvody. Žalobce má pro účely legalizace svého pobytu využít institutů předpokládaných v zákoně o pobytu cizinců.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).
18. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
19. Žaloba není důvodná.
20. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu a judikaturu dopadající na souzenou věc.
21. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřípustná, *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.*
22. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost takové žádosti ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákon o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z citovaného ustanovení plyne, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný má povinnost ji věcně posoudit pouze při splnění tří podmínek: (1) žadatel v žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, (2) tyto nové skutečnosti zároveň nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení a (3) tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odmítání statusu mezinárodní ochrany.

23. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
24. Judikatura se ustálila v závěru, že v případě, kdy žadatel podá opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán nemá primárně povinnost se znovu zabývat splněním podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, ale v první řadě je jeho povinností zkoumat, zda jsou vyslovené důvody žádosti shodné jako v první žádosti, či zda jsou rozdílné (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2009, čj. 3 Azs 45/2009 – 59).
25. Proto i v následujícím soudním přezkumu je třeba předně posoudit samotné splnění zákonných podmínek pro aplikaci § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu.
26. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést odůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, bod 19; obdobně také např. rozsudek ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).
27. Žalobce předně v žalobě sám připouští, že ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu zopakoval tytéž důvody jako ve své žádosti první, tedy diskriminaci v zemi původu z důvodu své kurdské příslušnosti. Nově zmiňuje partnerský svazek s českou občankou. Nosným žalobním bodem je pak nedostatečné vyhodnocení zpráv o zemi původu v napadeném rozhodnutí, resp. absence zmínky o Informaci ze dne 16. 1. 2024 o postavení kurdské menšiny v turecké společnosti. Napadené rozhodnutí má být z tohoto důvodu nepřezkoumatelné a nezákonné.
28. Krajský soud konstatuje, že žalobce v opakované žádosti, nad rámec dříve udávaných důvodů žádosti o mezinárodní ochranu z 20. 11. 2022 (diskriminace kvůli kurdské národnosti), opravdu uvádí novou skutečnost. Je jí tvrzený partnerský vztah s občankou České republiky, s níž plánuje sňatek. Je rovněž nasnadě, že tato skutečnost mohla vyvstat až po prvním posouzení žádosti žalobce. Žalobce nicméně nesplňuje výše vymezenou třetí podmínku, protože jím nově uváděné skutečnosti nejsou relevantní z hlediska žádné z forem mezinárodní ochrany.
29. Krajský soud nemohl v posuzovaném případě shledat za závažné pro možné udělení azylu nebo doplňkové ochrany žalobcem označený „partnerský svazek“, neboť nedosahují azylově předpokládané intenzity. Netýká se rovněž změny situace v zemi původu či žalobcem prezentovaných důvodů odchodu z jeho vlasti.

30. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že ji neumožňoval pečovat se o dítě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27). Relevantní byl i případ cizince, který v České republice žil fakticky od narození, studoval zde střední školu, v zemi původu neměl žádné příbuzné a neovládal tamní jazyk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).
31. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Žalobce ostatně navázal tvrzený vztah s blíže neoznačenou partnerkou až poté, co mu nebyla udělena mezinárodní ochrana (ve své první žádosti se o partnerce nijak nezmiňuje a sám v nynější žalobě uvádí, že se jedná o skutečnost novou, nastalou až po prvním rozhodnutí o mezinárodní ochraně). Stalo se tak tedy v době, kdy byl pobytový status žalobce na území České republiky minimálně nejistý, čehož si žalobce i jeho družka, museli být od počátku své známosti vědomi, stejně jako možnosti, že žalobce bude nucen pobyt na území České republiky ukončit.
32. Mezinárodní závazek České republiky respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) přitom není absolutní a nelze nezmínit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 - 42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srovnej rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94).
33. Krajský soud přitaká žalovanému, pokud v souladu s judikaturou kasačního soudu uzavřel, že *„poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“* (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46).
34. Již výše soud zdůraznil, že žalobce uváděl identické azylové důvody již ve své předchozí žádosti v roce 2022, kterou žalovaný jako nedůvodnou po meritorním posouzení zamítl. Uzavřel totiž (mj. i na podkladě zpráv věnující se tureckým občanům kurdského původu), že v Turecku může docházet k případům diskriminace pro kurdský původ, neznamená to však, že by projevům diskriminace měl být v Turecku vystaven každý člověk kurdské národnosti a že každý projev diskriminace by bylo možné hodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu (viz poslední věta, odstavec 6, strana 3, rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023). Na stranách 3-5 tohoto rozhodnutí žalovaný detailně a odkazem na tehdy zajištěné zprávy o zemi původu vypořádal žalobcem specifikované projevy diskriminace, které vnímal jako azylově relevantní (výkon podřadných prací,

neúčast na rekvalifikačních kurzech, nízká mzda, problémy se spolužáky, slovní urážky a potyčky, pouliční policejní kontroly). Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023 ostatně potvrdil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 36 Az 2/2023-45.

35. Nejvyšší správní soud již konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011–96), což není případ souzené věci.
36. V této souvislosti krajský soud toliko pro úplnost a v obecnější rovině poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku (např. rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54), z níž vyplývá, že *„obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“* (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018–46). Samotná kurdská národnost u osoby státní příslušnosti Turecké republiky tedy není bez dalšího důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
37. Své rozhodnutí žalovaný v mezích vedeného řízení i dostatečně zdůvodnil. Krajský soud odmítá tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, potažmo nezákonné.
38. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani *„nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“* (shodně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30).
39. Ze správního spisu i napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný posouzení situace v zemi původu provedl s odkazem na relevantní podklady (Informace OAMP ze dne 4. 8. 2023), přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo. Krajský soud se s tímto ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v Turecku vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71. Ve vztahu ke klasifikaci bezpečnostní situace správním orgánem zbývá poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38. Není pravdou, že by žalovaný tuto zprávu v napadeném rozhodnutí nikterak nebral v úvahu. Na

straně druhé napadeného rozhodnutí v odstavci druhém žalovaný vymezuje podklady svého rozhodnutí. Informace o zemi původu pak hodnotí na straně třetí napadeného rozhodnutí: v odstavci třetím uzavírá, že na podkladě citovaných informací nedošlo v Turecku od doby meritorního posouzení předchozí žádosti žalobce v únoru 2023, resp. od ukončení soudního řízení v červenci 2023, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu či by svědčila o tom, že by žalobce byl vystaven pronásledování či mu hrozila vážná újma dle zákona o azylu.

40. Lze připustit, že žalovaný Informaci z 16. 1. 2023 (žurnalizovaná na čl. 92-91 správního spisu) v napadeném rozhodnutí výslovně necituje. Ze správního spisu je ovšem patrné, že ji žalovaný učinil součástí spisového materiálu, žalobce se s ní dne 5. 8. 2024 seznámil (a pořídil kopie stran 1-92 spisového materiálu). Jeho právní zástupkyně se k seznámení s podklady neodstavila. Žalobce ani jeho právní zástupkyně k obsahu zajištěných zpráv nevznesli před vydáním rozhodnutí žádné výhrady. Jedná se tedy o jisté o pochybení žalovaného, které však nedostáhlo takové intenzity, aby vedlo k závěru o nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
41. K tvrzeným vadám řízení krajský soud připomíná, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla (...), není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Uvedené konstantě judikuje i Nejvyšší správní soud (srovnej například rozsudek ze dne 16. 10. 2013, čj. 4 As 71/2013-35), přičemž dodává, že *„zrušit takové správní rozhodnutí by bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry“*. Jinými slovy, pokud je zásah do práv velmi nepatrný či má dokonce příznivý účinek, není důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoliv procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou *de minimis non curat praetor* tak, jak ji setrvale aplikuje nejen Nejvyšší správní soud (ale i Ústavní soud (například usnesení ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 2549/18, či nález ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13)).
42. Krajský soud konečně nemohl přehlédnout, že Informace z ledna 16. 1. 2023 se věnuje otázkám postavení kurdské menšiny v Turecku, tedy azylového důvodu již meritorně vypořádaného v předchozím řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (viz výše bod 34 tohoto rozsudku), a nebyla relevantní z hlediska posouzení přípustnosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní. Žalobcova tvrzení o jeho diskriminaci přitom zůstaly toliko v obecné rovině.
43. Za výše popsané situace žalovaný nepochybil, pokud shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelnou.
44. Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice a žít zde se svou partnerkou, je zapotřebí, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

VI. Závěr a náklady řízení

45. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. prosince 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně